

Børne Blad

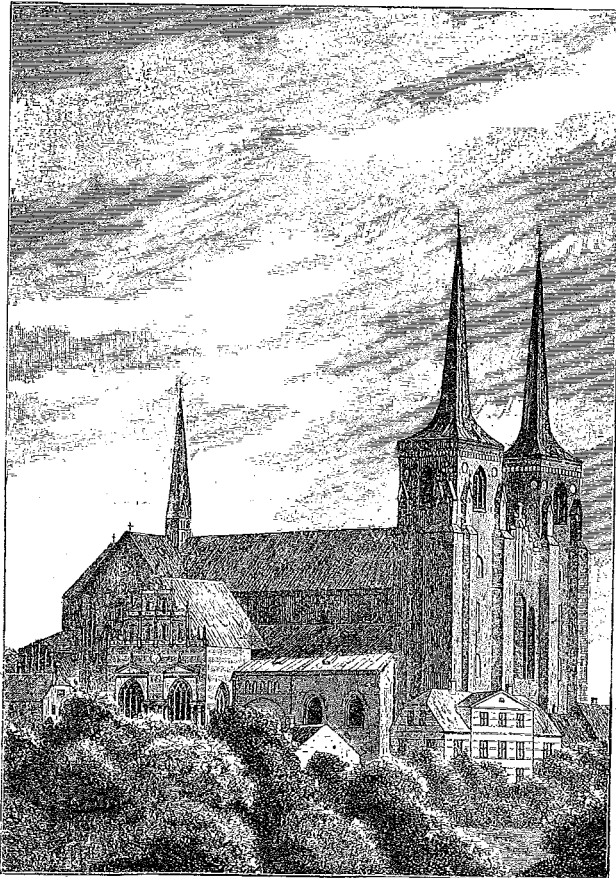

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 48.

2den december 1894.

20de aarg.

Domkirken i Roskilde.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forvejen. 3 paller til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt bestemmende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Enhvorthvortvende lærte.

Om daabens sakramente. III.

ABC-klassen: Tit. 3. 5: „Eter sin barmhertighed har han frelst os ved gjensjældens bad og fornyelsen ved den Helligaand.“

Katekismus-klassen: } Luthers svar paa
Forklarings-klassen: } det spørgsmaal:
Hvorledes kan vand udrette saa store ting?
samt Tit. 3, 5-7.

Prøve.

1. Vi har netop lært, at daaben giver salighed; hvorledes kan nu vand udrette saa store ting? Vand kan vistnok ikke udrette det.
2. Hvad er det da, som udretter saa store ting? Guds ord, som er forenet med vandet, og troen, som forlader sig paa det ord, og er lagt til vandet.
3. Hvilket Guds ord er det, som i daaben udretter saa store ting? Daabsbefalingen: „Gaar hen“ o. l. v., samt daabsforjættelsen: „Hvo som tror“ o. l. v.
4. Gjør dette Guds ord og troen en og samme gjerning? Guds ord bringer de store ting til vandet.
5. Hvad gjør da troen? Den modtager de store ting, som bringes i det ord, der er lagt til vandet. Sammentilign betyningen om Naaman (2 Kong. 5) og om den blinde (Joh. 9).
6. Hvorfor kaldes daaben et „naadens og livets vand“? Fordi den giver naade og liv.
7. Hvorfor kaldes St. Paulus daaben „gjenjældens bad“? Fordi daaben gjensjæder os, giver os troen og fornyer os til at være Guds børn (Tit. 3, 5-7).
8. Hven er det, som i daaben gjensjæder og fornyer os? Den Helligaand.
9. Hvem har vi synbare at takke for det, at den Helligaand gives os i daaben? Han udpejes rigelig over os ved Jesus Kristus' vor frelser.
10. Naar den Helligaand i daaben giver os troen, hvad er da ved Guds naade skeet med os? Vi er da retfærdiggjorte ved hans naade.
11. Og hvilken stor forret er dermed givet os? Vi skal efter haabet børde arvinger til det evige liv.

Lessons for the Sunday School.

Forty-seventh Lesson.

THE SACRAMENT OF HOLY BAPTISM. III.

ABC Class: Tit. 3. 5: “According to his mercy he saved us, by the washing of regeneration, and renewing of the Holy Ghost.”

Catechism Class: } Luther's answer to
Explanation Class: } the question, How
can water do such great things? and
Tit. 3. 5-7.

INSTRUCTION.

1. We have just been taught that baptism gives salvation; but how can water do such great things? It is not water, indeed, that does it.
2. What, then? The word of God which is in and with the water, and faith which trusts this word of God in the water.
3. What word of God is it that in baptism does such great things? The command of Christ, “Go ye and teach”, etc., and his promise, “He that believeth”, etc.
4. Does this word of God do the same thing in baptism as faith? The word of God brings the great things to the water.
5. What, then, does faith do? It receives the great things which are brought by the word of God in the water. Compare the story of Naaman, — 2 Kings 5, and that of the man who was blind from his birth, — John 9.
6. Why is baptism called a “gracious water of life”? Because it gives grace and life.
7. Why does St. Paul call baptism “the bath of regeneration and renewing”? Because baptism regenerates us, gives us faith, and renews us to be God's children. — Tit. 3. 5-7.
8. Who is it that in baptism regenerates and renews us? The Holy Ghost.
9. Whom have we sinners to thank for this blessing, that the Holy Ghost is given us in baptism? The Holy Ghost is shed abundantly on us through Jesus Christ our Savior.
10. When the Holy Ghost through baptism has given us faith, what have we, then, become by the grace of God? We have then become justified by his grace.
11. And what great privilege has, accordingly, become ours? We shall be made heirs according to the hope of eternal life.

Funden.

(Fortsættelse.)

Hvorledes skulde hun nu kæmpe sig igjennem den dyre tid med en sig formindsket fortjeneste! O tænk, om hun nu blev blind! Forfærdelige tanker! „Men jeg vil ikke sørge for den dag imorgen“, sagde hun til sig selv, som hun sad paa stolen inde i sit lille tagkammer. „Min Gud lever dog, han ved, hvor jeg bor, og hvorledes det er med mig. Jeg vil være rolig og trøstlig; thi Gud forlader mig ikke i nøden! Leien“, fortsatte hun i sine tanker, „skylder jeg 2 dollars paa. At Gud, forbarm dig over mig, saa jeg ikke bliver nødt til at ty til pantelaaneren! At, jeg kommer nok aldrig i livet paa den grønne gren; men

det faar saa være, blot jeg slipper at tage ind i fattighuset eller hospitalet! Dog, se Guds vilje; han ved, hvad der er bedst for mig skrøbelige orm!"

Tanterne oberbædede Barbara, hun brast i graad. Ja, hendes lille hjem! Hun saa sig omkring i værelset. O, det maatte være skrøkeligt ikke at have noget, som hun kunde kalde sit eget. Men den tid var kanske ikke fjern. Hun stod jo ganske alene i den vide, kjærlighedsløse verden; lagde hun hænderne i skjødet, hvem vilde vel saa arbejde for hende? Hun havde ingen penge opsparret. Nei, nei, det var klart som dagen, hun maatte ende i fattighuset eller paa hospitalet. Al, hvorfor var hun da saa ensom? Andre havde sit hjem, sine børn! — en moders kald maatte dog være underligt, skjønt og stort! Den stakkars halte, lamme pige med det svage syn smilte, hun saa sig som glad og lykkelig mor midt i kredsen af sine vatre, friske og muntre børn! "Men en mor har mange sorger og bekymringer, mange vaagne, angstfulde nætter", trøstede hun sig selv, "og jeg har uforstyrret ro! Men hun ved da, for hvem hun arbejder, strider og vaager! Naar hun saa bliver gammel og svag, er børnene store, da kan de hjælpe og støtte og pleie hende. Al, en mor er dog lykkelig! Hun har sit hjem, sin mand, sine børn! Men jeg —?" Aliter vilde taarerne frem! "Nei, nei!" udbrød hun og reiste sig for ligesom at ryste de tunge tanker af sig, "nei, nei, ikke græde, da bliver mine stakkars øine endnu svagere, og dem, som jeg trænger saa til!"

Barbara havde taget sin beslutning; hun vilde ikke græde mere, ikke ængste sig mere, og saa ængstede hun sig heller ikke. Hun satte sig ned og begyndte flittig at lappe en hel del barneskjorter, som naboens kone havde sendt hende.

III.

Mere end penge bør du dyden skaffe. Al, det er kun saa, som det kan fatte!

"Ser De, fru justitsraad, jeg har saa ofte tænkt, at jeg er en ulykkessual; men se engang, om jeg ikke har haft lykken med mig." Det var Barbara Larsen, som en morgen gik ind til fru justitsraad N., en dame, i hvis hus hun havde sjet i flere aar.

"Hvad godt har du mødt, ven?" spurgte

fruen deltagende: "Jo, tænk Dem kun, da jeg var paa veien hid idag og var kommen et stykke bortenfor porten her, saa jeg noget som sunklede imod mig. Jeg tænkte først, at det var den kjære sol, som skinnede paa en spiker. Men solen var det ikke; den gjemte sig netop bag skyerne. Saa bøiede jeg mig ned og — hvad ser jeg? Det skjønneste blinkende guldstykke ligger lige for min fod. Se, her er den!"

Fru justitsraadinden tog den i haanden og saa paa den.

"Ja virkelig, et blankt femdollarsstykke!" udbrød hun.

"Ikke sandt?" sagde Barbara med glædestraalende øine.

"Jeg har altid tænkt, at jeg aldrig vil komme paa den grønne gren, og nu maa Vorherre have sendt mig denne."

"Jeg glæder mig inderlig paa Deres vegne", sagde fruen, "nu har De med engang penge til husleien, og De har endnu noget tilovers."

"Nei, jeg faar not intet tilovers", svarte Barbara, "jeg vilde være meget fornøiet, om jeg fik 2 dollars."

"Men kjære Dem, Barbara, 5 dollars er da mere end 2", svarte fruen belærende.

Barbara lagde pludselig guldstykket fra sig og saa stort paa justitsraadinden. "Men, hvad mener De?" udbrød hun, "pengene er ikke mine, jeg har blot fundet dem og kan ikke beholde dem."

Justitsraadinden blev blodrød under sin fattige sydiges alvorlige blik. I det første øieblik havde hun kun tænkt paa, hvor godt det dog var, at den fattige Barbara, som saa surt maatte forjæne hver cent, nu aldeles ufornødet var kommen til en større sum; at disse penge ikke tilhørte hende, kom nu først for hendes bevidsthed.

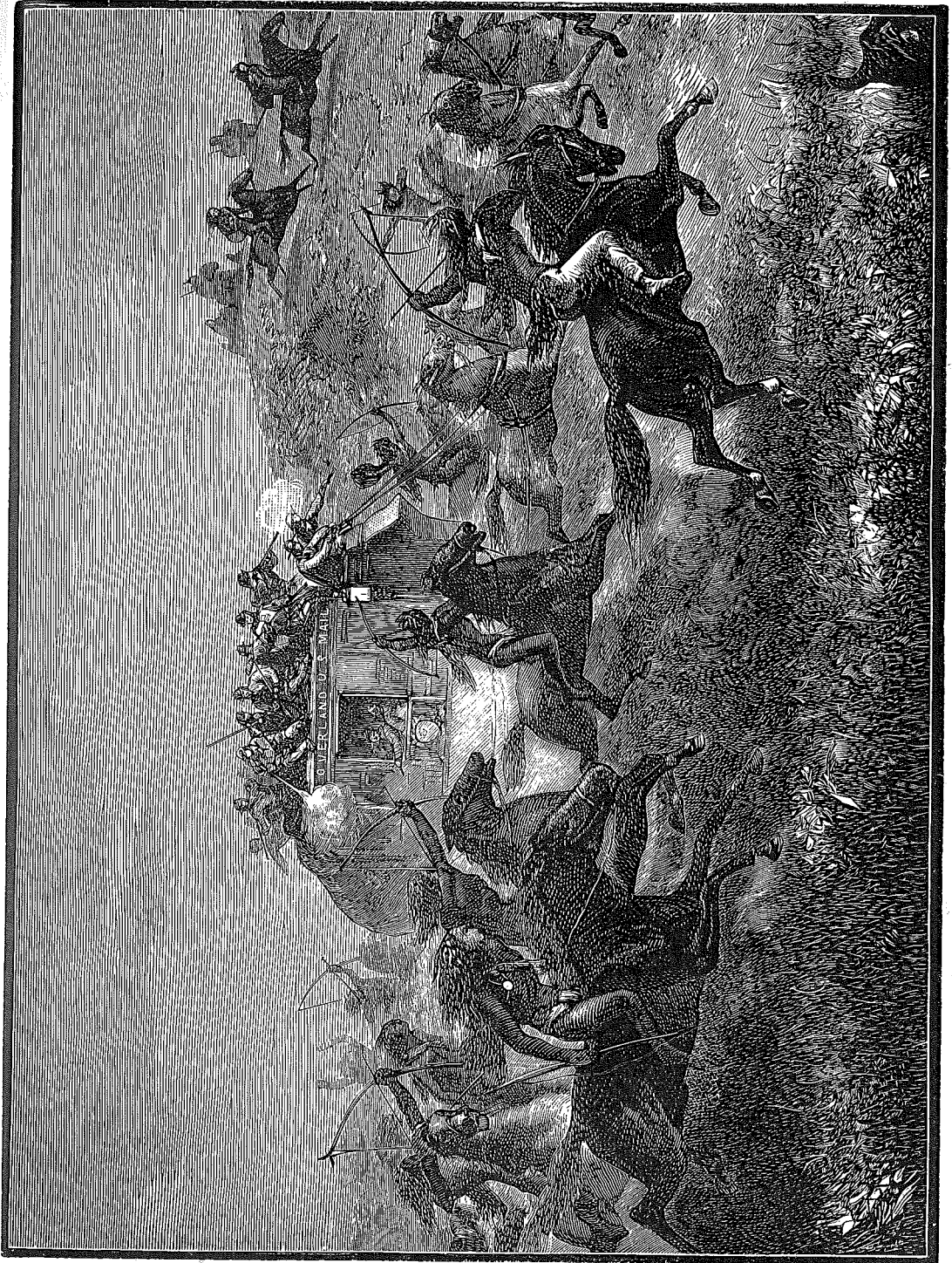
"Men, hvordan vil du nu saa vide, hvem det er, som har tabt den?" spurgte hun.

"Jeg maa naturligvis gaa til politiet med den", svarte Barbara alvorlig; men saa taug hun, det var saa saart, saa tungt for hende at tænke paa, at den fine frue virkelig kunde tro, at hun vilde beholde pengene.

"Men, du talte jo om 2 dollars", fortsatte justitsraadinden, "hvorfra skulde de komme?"

Dyfaa en gjæter.

Et overfald af indianere.

„Na, jeg troede, at den, som havde mistet pengestykket, vilde give mig noget i finderløn“, mente Barbara; „men det var kun i den første glæde og overraskelse, jeg kom til at sige dette, jeg tænkte nemlig paa husleien. Men 2 dollars er altfor meget — kunde jeg saa 1, saa vilde jeg være mere end taknemmelig“, tilføjede hun beskeden.

Fruen laug beskæmmet. Hun trykkede Barbaras haand, men denne forstod ikke, hvad der rørte sig i den fornemme dames hjerte.

„O, fru justitsraad!“ udbød hun bedrøbet, „kunde De virkelig tænke noget saa ondt om mig!“

Den følgende morgen kom Barbara temmelig nedslagen hen til justitsraadinden.

„Jeg er saa bedrøbet“, klagede hun. „I dag tidlig var jeg paa politiamret; der lo de bare ad mig og sagde, at de intet kunde gjøre. Overtere? Enhver kunde jo komme og sige, han havde mistet pengene. Hvem skulde man saa melde det til? Nei, jeg skulde bare ikke gjøre ophøvelser og skaffe mig bryderi for saadan en bagatelsskyld; formodentlig havde jeg selv brug for dem? Men jeg svarte, at jeg ikke vilde have noget med de penge at bestille, som ikke var mine. De henviste mig da til torbet, hvor man pleiede at opbevare saadanne fundne sager.“

„Og har du været der?“ spurgte fru justitsraaden.

„Nei, ikke endnu“, svarte Barbara; jeg tænker at gjøre det imorgen, om jeg faar lov til at gaa lidt tidligere end ellers taften. Jeg vil nemlig gaa til fru doktor S., til hvem jeg skal imorgen, og bede hende om at saa komme et par timer senere; thi jeg kan kun saa herren itale kl. 9. Ellers er kontoret lukket.“

„Vil du komme hid til mig imorgen og fortælle, hvorledes det er gaaet?“ spurgte fru.

„Ja, om jeg faar lov, vil jeg naturligvis gjerne det“, svarte Barbara ærbødig.

Tidlig den følgende morgen tog hun med sporvognen til torbet; hun havde svage sønder, stakkar, og kunde derfor ikke gaa den temmelig lange vej.

Paa slaget 9 stod hun udenfor torbets politistation.

„Er det her, man levere fundne sager?“

spurgte hun en mand, som var beskæftiget derinde.

„Ja, hvad har De saa fundet?“

„Dette guldstykke“, svarte Barbara.

„De er dog vel ingen nar!“ udbød betjenten leende, „at levere tilbage en sliq guldklump? Behold De den kun rolig selv. De ser ud til at kunde have brug for den!“

„Ja, det er Deres mening og ikke min“, svarte Barbara kort, „vær saa god, jeg overleverer den i Deres hænder; pengene er ikke mine, de tilhører den, som har mistet dem!“

Manden lo igjen. „Hvem ved“, sagde han, „formodentlig er det en rig herre, som har mistet pengestykket, og han vil ikke engang merke sit tab. Eller det kan være en reisende, som har mistet den, en reisende, som nu allerede er langt borte. Nei, min gode pige, tag De kun pengestykket hjem med Dem igjen. De kan være sikker paa, at det aldrig kommer til sin rette eiermand mere.“

Et stieblik vakkede Barbara. Havde manden ikke ret? Alle folk tænkte jo som han, og hvor trængte hun ikke pengene selv! Hvem kunde vide, om det ikke var Herren selv, som havde lagt det skinnende guldstykke i hendes vei for at hjælpe hende? „Nei“, afbrød hun sig selv, „nei! Paa denne maade hjælper ikke Gud mig! Hos ham gjælder de ord: Uætsærdigt gods varer ikke!“ Hun vendte hurtig fristeren og fristelsen ryggen og lagde pengestykket paa disken.

„Jeg vil gjerne opgive mit navn og adresse for den mulige finderløns skyld“, sagde hun.

„Det tør De ikke regne paa“, svarte betjenten, „taknemmelighed og erkjendtlighed er i vore dage ligesaa sjældne dyder som ærlighed, ved De ikke det?“

„Vær saa snild at skrive op mit navn og adresse alligevel“, bad hun. „Jeg hedder Barbara Larsen og bor i Kurstuegade nr. 300, paa tvisten.“

Ud paa aftenen gik hun til fru justitsraaden og fortalte, hvorledes det var gaaet hende. Men, jeg faar nok ingen finderløn“, sukede hun, „ingen vil spørge efter mig, og jeg er bange for, at pengene heller ikke vil komme til sin rette eiermand.“

Overbevisningen herom holdt hende baagen næsten hele natten, og da morgenen endelig brød frem, besluttede hun sig selv til at forsøge at finde den, som havde mistet

pengestykket. Atter tog hun med sporbog-
nen, denne gang til en øvis expedition, hvor
hun fik lob til at lige lidt i avertissemen-
terne om „tabte sager“. Men der stod intet
om guldstykket. Hun gjentog dette i flere
dage, men forgjæves; hun maatte tilsidst
opgive det.

Det var søndag morgen. Bedrøvet sad
den stakkars Barbara og tænkte over den
forløbne uges hændelser. „Å“, sukede hun,
„til dato har jeg kun havt ærgrelser, spot,
haan, bryderi og udgifter af dette fund.
Ja, udgifterne har virkelig været mange,
rejserne med sporbogven frem og tilbage og
saa laaet af avisen. Om jeg endda kunde
saa erstatning for de penge, som jeg har
maattet lægge ud i denne anledning! Og
jeg, som blev saa glad, da jeg fandt guld-
stykket! Jo, det var noget at glæde sig over!“

Barbara blev ordentlig ærgerlig; men
saa kom hun til at huske paa, hvad hendes
salige frue saa ofte havde sagt: „Hvem
ved, hvad det er godt for? Gud har altid
en mening med, hvad han gjør.“ All ær-
grelse var med et forsvunden. Trøstlig gik
hun til kirke og hørte presten tale over tek-
sten: „Alle ting tjener dem til gode, som
elsker Gud.“ (Fortsættes.)

Bogernes bog.

It amerikansk skib seilede paa det stille
hav, da det pludselig stødte paa en
underbunds klippe og blev et brag.
Kaptein og besætning kaster sig straks i red-
ningsbaadene i det haab at naa hen til en
ø eller blive optaget af et fartøj. Forgjæves
spejdede de omkring, intet land, intet seil
var at se.

Fem dage maatte de drive omkring i
den aabne baad, da, som de var ved at
opgive haabet, fik de land i sigte. Det var
en ukjendt ø, omgivet af korallrev.

De indspødte havde samlet sig i klynger
ved stranden og iagttog dem. De stakkars
sømænd var meget ubiise om, hvilken mod-
tagelse de vilde faa. Var det vilde hed-
ninger, de kom til, da var en grav i bøl-
gen: meget at fortraffe.

Medens sømændene med stor uro fulgte
bevægelsen paa stranden, saa de pludselig
en af de indspødte vade ud i vandet imod

dem. Han holdt en bog i haanden og raabte
saa høit han formaaede: „Missionær, mis-
sionær!“

Hvilket opmuntrende ord for de stakkars
skibbrudne. Der maatte altsaa have været
missionærer paa øen, som havde givet de
indspødte den bog, manden holdt i haanden.
Med høie glædesraab hilste de manden, og
inden saa minutter var de indspødte gaaet
ud mod baaden og bar nu paa sine sterke
arme de forkomne sømænd gennem bræn-
dingerne og satte dem forsigtig paa land.
Saa bragte de dem mad og sørge for sine
gjæster med rørende omhu og kjærlighed.

Hvad der havde gjort disse vilde mennesker
saa helt forandret, var evangeliet, som en
missionær havde forkyndt for dem; men blot
en kort tid havde han kunnet virke iblandt
dem, og bogen, som hedningen løstede op
mod dem som fredstegn, det var bibelen.

Sønnesuf.

O maa jeg altid holde hjært
og agte mer end anden værdt,
det ord, som Herren giver mig
til lys i mørke paa min vei,
det ord, som lærer mig om Gud
og kundgjør mig hans viljes bud,
ja gir mig fred og kraft og mod
og bær mig over dødens flod.

Suff paa,

at lade alting ske i rette tid, saa vil nok
tiden strække til for det, du har at gjøre.

Tag vel vare paa minutterne, saa skal
nok timerne tage vare paa sig selv.

200,000 Blomsterkort

med paatrykte bibelsprog, baade paa norsk og en-
gelsk, til uddeling i søndagsstoler o. s. v. En mang-
foldighed af forskjellige mønstre og forskjellige vers.
Sorterede i dustinvis. Pris portofrit: 3, 4, 5, 7,
8, 10, 12, 13, 15, 20, 25, 30, 35, 40, 50 og 65
cents pr. dustin.

LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Julekort

med norske og engelske indskriptioner til 5, 7, 8, 10,
12, 15, 20 og 25 cents pr. stykke, portofrit.

LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Gutten med den knuste arm.

Medens en dag et stib skulde passere heisebroen i Harlem, stod en 8—10 aars gammel gut og saa paa. Uden at ane nogen fare lagde han sin arm saaledes, at den blev knust af heisebroen, da denne atter blev svinget tilbage. To politibetjente tog gutten og bar ham til nærmeste læge. Medens doktoren forbandt ham, holdt den ene politibetjent ham paa sit fang, og gutten viste den største taalmodighed hele tiden. Til sidst lagde han sin arm om mandens hals og gav ham et kys; en stund efter paa gjorde han atter det samme, og til sidst slynge han sin arm om den sterke mands hals og hvistede: „Hvis mor havde været her, vilde det ikke gjort halvparten saa ondt.“

„Hvis mor havde været her —“ Ja en mor kan trøste og stille for en. Men det er én, der kan trøste som en mor; det er Gud i himlene. Han siger selv i sit ord: „Som en, hvem en moder trøster, saaledes vil jeg, trøste eder.“ Lykkelig den syge og lidende, den smertefulde og bekymrede, som er et Guds barn og har ham den store trøstermand til at hviste sin trøst dybt ind i sjælen. Men hvor forfærdeligt det er at maatte lide og være syg uden at have ham hos sig som sin frelser og ven; da bliver smerten dobbelt stor.

Negergutten, som blev pisket.

Et nyt missionsblad fortæller følgende: En negergut havde lært at elske den herre Jesus og glædede sig ved at kunne gaa hen til missionæren og høre mere om Frelseren. Men saa forbød hans vantro herre ham det. Gutten udførte flittig sit arbejde, men akløb ikke denne be-

faling. Da lod den grusomme mand ham give 25 pisseflag. Seende spurgte han:

„Hvad gjør Jesus nu for dig?“

„Han giver mig kraft til taalmodig at tage imod slagene,“ var svaret.

„25 til!“ sagde hans herre rasende.

„Hvad kan Jesus nu gjøre for dig?“

„Han hjælper mig til at tænke paa himmelen, hvor der ikke mere er nogen smerte,“ svarede slavegutten.

„Lad ham saa endnu 25,“ udbrod umennesket.

Den stakkels gut ynkede sig svagt under smerterne.

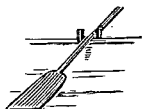
„Hvad kan Jesus nu gjøre for dig?“ sagde den anden i en overmodig tone.

„Han hjælper mig til at bede for dig, massa!“ stammede gutten og sank snart efter død om.

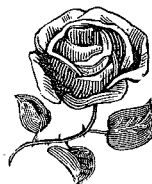
Oplosning paa diamantgaaden i nr. 46.

L
S i r
M a l m ø
G o t l a n d
L i l l e s a n d
F a l s t e r
Ø l a n d
I n n
d

Billedgaaede.

E

R F A

